

*„Dana Schwartz je jednou z nejbystřejších
a neoriginálnějších autorek nastupující generace.“*

NEIL GAIMAN

anatomie

příběh lásky

dana schwartz

anatomie
příběh lásky

Copyright © 2022 by Sidley Park

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ivana Nuhličková, 2023

Cover © Kerri Resnick, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3376-7 (pdf)

dana schwartz

anatomie
příběh lásky

přeložila Ivana Nuhlíčková

Ianovi, kterému patří mé srdce

Chceme-li zkoumat příčiny života,
musíme se nejprve zabývat faktorem smrti.

MARY WOLLSTONECRAFT SHELLEY / T. KORBAŘ
FRANKENSTEIN

prolog

Edinburgh, 1817

„**P**OSPĚŠ SI!“
„Kopu, jak nejrychlejc to jde, Davey.“
„No, tak kopej rychlejc.“

Měsíc téměř nesvítíl a Davey, který postával na mokré trávě, neviděl, jak Munro v hrobě zvedl oči v sloup. Trvalo to déle než obvykle, dřevěný rýč, který se Munrovi podařilo ukrást za hospodou na Farbanks, byl menší než ten kovový, s nímž začal. Byl ale také tišší, to bylo velmi důležité. Od té doby, co si hřbitov Thornhill najal strážce, aby na hroby dohlížel, bylo nutné chovat se co nejtíšeji. Tři z jejich kamarádů už strážce přistihl, ale neměli na zaplacení pokuty. Davey od té doby ani jednoho z nich nepotkal.

Něco se dělo. Davey nedokázal přijít na to, o co se jedná, ale něco mu připadalo tu noc zvláštní. Možná vzduch. Mastný kouř, který se vznášel Starým Městem Edinburghu, byl vřdycky hustý a ztěžklý zápachem připáleného oleje, tabáku a odpornou kombinací lidských výkalů a špíny, což vyhnalo bohaté do krásných nových domů pod kopcem na opačné straně zahrad na Princes Street. Tu noc vládlo bezvětří.

Davey se o tom zvláštním pocitu Munrovi nezmínil. Jen by se mu vysmál. *Máš hlídat, jestli se někdo neobjeví, ne se zabejvat divnejma pocitama*, řekl by.

V dále si Davey všiml v okně fary za kostelem plamínků svíčky. Kněz je ještě vzhůru. Může v té tmě rozeznat nějaký pohyb na hřbitově? Nejspíš ne, ale co když se vydá na večerní obhlídku?

„Nemůžeš to trochu urychlit?“ zašeptal Davey.

Odpovědí mu byl nezaměnitelný zvuk úderu dřeva o dřevo. Munro se dostal k rakvi. Oba chlapci zadrželi dech. Munro zvedl rýč tak vysoko, jak jen to šlo, a silně jím udeřil. Davey sebou cukl, když slyšel, jak se víko láme. Chvilíček čekali, jestli se neozve křik nebo štěkot psů. Ale nedělo se nic.

„Hod' mi ten provaz,“ zavolal Munro. Davey mu vyhověl a během několika vteřin Munro zkušeně ovázal provaz kolem krku mrtvého těla. „Teď táhni.“

Zatímco Davey táhl za provaz, Munro, stále ještě v hrobě, pomáhal protáhnout tělo otvorem v rakvi a dostat ho zpátky na povrch. Bylo to zvláštní znovuzrození těla po smrti. Munro úspěšně zul mrtvole boty, když opouštěla rakev, ale svléknout ostatní oblečení a hodit ho zpátky do hrobu bude na Daveym. Ukrást tělo bylo sice protizákonné, ale kdyby z hrobu odcizili jakýkoli jiný majetek, jednalo by se už o těžký zločin.

To tělo bylo ženské, přesně jak jim řekla Jeanette. Ta pracovala jako špion pro kteréhokoli zloděje mrtvol, který jí ten týden zaplatil nejlíp.

Pohybovala se na pohřbech, postávala tak blízko, aby měla jistotu, že pohřbívanému nepoloží na rakev drahou kamennou desku, aby pozůstalí zabránili přesně tomu zločinu, který tu s Daveym právě páchají.

„Žádná ochrana proti otevření. Žádná rodina,“ řekla jim Jeanette, když se ukázala ve dveřích Munrova bytu na malém náměstí Fleshmarket Close. Drbala se na krku a usmívala se zpod záplavy rezavých vlasů. Jeanette mohlo být nanejvýš čtrnáct, ale už jí scházelo několik zubů. „Nebo alespoň nemá velkou rodinu. Rakev vypadala lacině. Asi z borovice nebo něčeho takovýho.“

„Nebyla náhodou těhotná?“ zeptal se Munro s nadějí a zvednutým obočím. Doktoři tak toužili pitvat těla těhotných žen, že byli ochotní zaplatit za ně dvojnásobek. Jeanette zavrtěla hlavou a natáhla ruku, aby dostala peníze. Jakmile padla tma, Munro a Davey vyrazili s dvoukolákem, rýči a provazem.

Když z těla svlékali chatrné šedé šaty, Davey odvrátil pohled. Dokonce i ve tmě cítil, jak rudne. Ještě nikdy nesvlékal živou ženu, ale už ztratil přehled o tom, kolikrát je svlékal den po uložení do hrobu. Pohlédl na kámen mizející v zemi a ve tmě. PENELOPE HARKNESSOVÁ. *Díky za těch osm guinejí, Penelope Harknessová*, pomyslel si.

„Hoď to sem,“ ozval se Munro zdola a Davey mu hodil šaty. Jakmile byly zpátky v prázdné rakvi, Munro se vyhoupl z jámy na mokrou trávu. „Dobře,“ prohodil a otřepával si hlínu z rukou. „Naházíme tu hlínu zpátky a máme hotovo.“ Munro se o tom nezmínil, ale sám také cítil něco zvláštního, něco divného ve vzduchu, co mu ztěžovalo popadnout dech. Svíčka v okně na faře zhasla.

„Nemáš pocit, že umřela na tu horečku, že ne?“ zašeptal Davey. Ženina kůže nebyla poďobaná ani zakrvavená, ale nešlo opomenout zvěsti, které se šířily mezi lidmi. Pokud se do města opravdu vrátila epidemie římské horečky...

„Samozřejmě, že ne,“ namítl Munro přesvědčivě. „Neblázni.“

Davey vydechl a trochu se ve tmě usmál. Munro ho vždycky uměl zklidnit, zahnat obavy, které mu vrtaly hlavou jako myši ve stěnách.

Mladíci tiše dokončili úkol. Hrob byl zase zasypaný hlínou a pokrytý travou, jako byl ráno, tělo zasažené posmrtnou ztuhlostí leželo na voze přikryté šedým pláštěm.

Na okraji hřbitova se něco pohybovalo podél nízké kamenné zdi, která lemovala celou východní stranu. Davey i Munro si toho všimli a otočili se za tím pohybem, ale než si jejich oči přivykly na tmu, bylo po všem.

„Asi jen pes,“ pronesl Munro s větším přesvědčením, než jaké skutečně cítil. „Pojď. Doktor má rád, když dorazíme před svítáním.“

Davey strkal dvoukolák a Munro kráčel vedle něho, rukojeť rýče svíral pevněji než obvykle. Byli už téměř venku ze hřbitova, když se jim do cesty postavili tři muži v pláštích.

„Nazdar,“ pozdravil jeden z nich. Byl z trojice nejvyšší, a protože měl na hlavě cylindr, zdál se ještě mohutnější.

„Krásnej večer,“ prohodil druhý z mužů, byl nižší než zbývající dva a plešatý.

„Jako dělanej na procházku,“ řekl třetí, kterému i ve tmě prosvítaly za knírem zažloutlé zuby.

Davey si okamžitě všiml, že to nejsou noční hlídači. Možná to byli také obchodníci s těly.

Munro si nejspíš myslel totéž. „Uhněte nám z cesty. Tahle je naše, najdete si svoji,“ vyhrkl a postavil se před Davyho a jejich dvoukolák. Hlas se mu ale trochu třásl.

Davey sklopil zrak dolů a všiml si, že všichni tři muži mají kožené boty. Obchodníci s těly takové boty nenosí.

Všichni tři muži se společně rozesmáli. „Máš pravdu,“ řekl ten nejmenší. „A samozřejmě by nás ani nenapadlo zavolat nočního hlídače.“ Postoupil o krok blíž a Davey zahlédl pod rukávem pláště provaz.

Pak se všechno seběhlo neuvěřitelně rychle: ti tři muži se k nim přiblížili, Munro se kolem nich protáhl a rozběhl se po pěšině směrem k městu.

„Davey!“ křičel, „utíkej, Davey!“

Davey ale zůstal jako zkoprnělý, stál za dvoukolákem, váhal, jestli opustit Penelope Harknessovou, a přitom sledoval, jak Munro běží a mizí mu z dohledu. Když se konečně vzpamatoval, aby se rozběhl za kamarádem, bylo už pozdě.

„Mám tě,“ řekl ten vysoký muž v klobouku, když chytil Daveyho za zápěstí. „Neboj se, nebude to ani trochu bolet.“ Vytáhl z kapsy nůž.

Davey se snažil z jeho sevření vymanit, ale ať se cukal a kroutil, jak nejlíp uměl, nedokázal se mu vytrhnout.

Muž jemně přešel čepelí Daveymu po předloktí, objevila se stopa rudé krve, ale ve tmě vypadala téměř černá.

Davey byl příliš vyděšený, aby křičel. Mlčky sledoval, jak ten plešatý muž vytáhl lahvičku s něčím fialovým a hustým. Jeho pohled prozrazoval paniku, nedokázal ani mrknout. Muž lahvičku otevřel a natáhl ruku.

Muž v klobouku nakláněl nůž nad lahvičkou, dokud do tekutiny uvnitř neukápla jediná krůpěj Daveyho krve. Tekutina nejdříve ztmavla, ale vzápětí změnila barvu na zářivě zlatavě žlutou. Ta záře osvěcovala tváře všech tří mužů, kteří se teď spokojeně usmívali.

„Skvěle,“ pronesl ten s knírem.

Následující den našel kněz při ranní obchůzce opuštěný dvoukolák se ztuhlým tělem ženy, kterou den předtím pohřbil. Zavrtěl hlavou. Obchodníci s těly v tomto městě začínají být odvážnější – a nebezpečnější. Kam to v Edinburghu spěje?

Z ODBORNÉ STATĚ *POJEDNÁNÍ O ANATOMII*
ANEB PREVENCE A LÉČENÍ SOUČASNÝCH NEMOCÍ

(17. VYDÁNÍ, 1721)

OD DOKTORA WILLIAMA R. BEECHAMA:

Každý lékař, který si přeje účinně léčit nemoc nebo některé z běžných domácích poranění, musí nejprve pochopit anatomii. Porozumění lidskému tělu a všem jeho součástem je pro naši profesi naprosto zásadní.

V tomto pojednání nastíním základy anatomie, s nimiž jsem se seznámil během desítek let studia, připojuji ilustrace, které jsem sám kreslil. Nicméně ilustrace nenahradí aktivní objevování anatomie zblízka prostřednictvím pitvy. Žádný budoucí lékař nemůže doufat, že by sloužil naší profesi, aniž by provedl pitvu alespoň deseti těl a prostudoval jejich součásti.

Ačkoli někteří mí kolegové v Edinburghu provozují nekalé praktiky a využívají nelegálních služeb obchodníků s těly, kteří kradou těla nevinných, mí studenti v mé škole anatomie v Edinburghu se učí na tělech nešťastníků, kteří skončili na opračce a kterým britské zákony nařizují, aby svým spoluobčanům poskytli jako pokání za své zločiny tuto poslední službu.

1

TA ŽÁBA BYLA MRTVÁ, O TOM NEBYLO pochyb. Byla mrtvá už ve chvíli, kdy ji Hazel Sinnettová našla. Po snídani se vydala na obvyklou procházku a žábu uviděla na zahradní pěšině. Ležela na zádech, jako by se chtěla opalovat.

Hazel nemohla uvěřit, jaké má štěstí. Žába, která tam jen tak leží. Hotový dar. Znamení z nebes. Tmavošedá zamračená obloha hrozila deštěm, ale ten se zatím nespustil. Jinými slovy, počasí bylo dokonalé. Ale ty podmínky nevydrží dlouho. Jakmile začne pršet, její pokus bude zmařený.

Zpoza azalkových keřů se rozhlédla, aby zjistila, jestli ji nikdo nepozoruje (matka se nedívá z okna své ložnice v druhém patře, že ne?).

Potom si klekla, zabalila žábu do kapesníku a zastrčila si ji za pásek spodničky.

Mraky se blížily. Neměla moc času, proto procházku zkrátila, otočila se a zamířila svižně zpátky na Hawthornden Castle. Vrátila se dovnitř zadním vchodem, takže ji nikdo neuvidí a ona proklouzne okamžitě nahoru do svého pokoje.

Když vešla do kuchyně, uvnitř bylo horko a od železného kotle nad ohněm se zvedala oblaka páry. Všude byla cítit cibule. Na

prkénku ležela jedna napůl rozkrájená. Cibule, prkénko i nůž, který se povaloval na podlaze, byly potřísněné krví. Hazel sledovala pohledem rudou pěšinku a zjistila, že kuchařka sedí v rohu u ohniště na stoličce, drží si ruku, pohupuje se a pro sebe nařiká.

„Ježíši!“ vykřikla, když zahlédla Hazel. Tváře měla zarudlejší než obvykle a mokré od slz. Utřela si je, vstala a pokoušela si uhladit sukni. „Slečno, nečekala jsem vás tady dole. Jen... dávám odpočinout svým bolavým nohám.“ Ruku se snažila schovat za zástěru.

„Kuchařko, ty krvácíš!“ Hazel natáhla ruku a přiměla ženu, aby jí zranění ukázala. Vzpomněla si, že za spodničkou má žábu a blíží se bouřka, ale hned to zase pustila z hlavy. Potřebovala se soustředit na to zranění. „Ukaž, podívám se na to.“

Kuchařka sebou cukla. Ta rána byla hluboká, táhla se celou mozolnatou dlaní.

Hazel si otřela ruce o sukni a potom se na kuchařku usmála, aby ji uklidnila. „Nebude to tak strašné. Za chvíli budeš v pořádku,“ řekla. „Děvče,“ zavolala Hazel na pomocnici v kuchyni. „Jmenuješ se Susan, je to tak? Mohla bys mi přinést jehlu?“ Nenápadná služka přikývla a odběhla.

Hazel přinesla ke kuchařce umyvadlo, omyla jí zraněnou ruku a vysušila utěrkou. Když krev a saze zmizely, viděla ránu dobře. „Když se umyje krev, nevypadá to tak děsivě,“ prohodila.

Susan se vrátila s jehlou. Hazel ji podržela nad ohněm, dokud nezčernala, potom nadzvedla sukni a ze spodničky vytáhla dlouhou hedvábnou nit.

Kuchařka vyděšeně vykřikla: „Ničíte si krásné věci, slečno!“

„O nic nejde, kuchařko, opravdu. Teď se obávám, že to bude trochu bodat. Zvládneš to?“

Kuchařka přikývla. Hazel co nejrychleji zabodla jehlu do rozříznuté dlaně a sešívala ji pevnými stehy. Kuchařka zbledla a zavřela oči.

„Už to bude – je to skoro hotové – tak, je to,“ pronesla Hazel a zavázala hedvábí pevným uzlíkem. Nit utrhla zuby. Nemohla si pomoci, ale při pohledu na svou práci se neubránila úsměvu. Drobné úhledné pravidelné stehy konečně dávaly smysl nudnému nácviku vyšívání, teď se jí to hodilo.

Hazel znovu zvedla sukni, opatrně, aby jí nevypadla žába, a utrhla ze spodničky pruh látky. Než stačila kuchařka cokoli namítnout nebo vykřiknout hrůzou, že dál ničí své oblečení, Hazel ji látku pevně ovinula kolem zašité dlaně. „Tak, večer si ten obvaz sundej a ránu omyj. Zítra přijdu a udělám ti obklad. A s nožem buď opatrná.“

Kuchařka měla stále ještě vlhké oči, ale už se na Hazel usmívala. „Děkuji vám, slečno.“

Hazel se bez dalšího vyrušení dostala do svého pokoje a vyběhla ven na balkon. Obloha byla stále šedá, ale ještě nezačalo pršet. Dívka se zhluboka nadechla a vytáhla žábu zabalenou v kapesníku. Rozbalila ji a položila na kamenné zábradlí.

Nejradši měla Hazel v Hawthorndenu pracovnu – s flekatými zelenými tapetami, s knihami vázanými v kůži a krbem, který se každé odpoledne roztápěl – a balkon svého pokoje, z něhož měla výhled na potok a daleko do krajiny. Její pokoj byl na jižní straně hradu, takže neviděla kouř, který se vznášel nad centrem Edinburghu, vzdáleném jen hodinu jízdy. Tady na balkoně se mohla tvářit, že je na světě úplně sama, že je badatelka, která stojí nad propastí plnou lidského poznání a hledá odvahu učinit první krok vpřed.

Hawthornden Castle byl vystavěný nad srázem, břechtanem porostlé kamenné zdi se tyčily nad nespoutanými skotskými lesy a potůčkem, v němž voda proudila tak rychle, že jí Hazel nedokázala stačit. Její rodina z otcovy strany tu žila přinejmenším sto let. Historie rodu Sinnettů byla vepsaná do zdí, do sazí, trávy i mechu, které ty staré kameny pokrývaly.

Během osmnáctého století v kuchyni několikrát vznikl požár, takže většina hradu byla přestavěná, na kameny se napojily cihly. Jediným pozůstatkem původního hradu byla brána před příjezdovou cestou a do úbočí zabudovaný chladný kamenný žalář, který se nikdy nepoužíval. Jen paní Herbertsová jím hrozila Percymu, když před svačinou kradl puding. A komorník Charles jednou z hecu prohlásil, že se tam nechá zavřít na celý den, ale nevydržel ani hodinu.

Hazel měla většinou pocit, že v Hawthorndenu bydlí sama. Percy si obvykle hrával venku nebo měl vyučování. Její matka, která stále ještě držela smutek, jen výjimečně opouštěla svůj pokoj a pohybovala se mezi stěnami jako duch smrti oblečený v černém. Hazel si někdy připadala osaměle, ale obvykle byla za tu samotu vděčná. Zvláště když chtěla provádět pokusy.

Mrtvá žába byla malá, měla blátivě hnědou barvu. Tenké žabí nohy, které Hazel visely z dlaně jako končetiny hadrové panenky, když ji zvedala z pěšiny, byly teď ztuhlé a nepříjemně lepkavé. Ale ta žába byla mrtvá a ve vzduchu byla cítit bouřka. To bylo dokonalé. Všechno to do sebe zapadalo.

Zpoza kamenu na balkoně vytáhla pohrabáč a vidličku, kterou sebrala před několika týdny. Čekala právě na tuhle situaci, aby je použila. Bernard hovořil o nějakém kovu a o tom kouzelníkovi ze Švýcarska velice neurčitě. („Byla to mosaz? Řekni mi, Bernarde,

jakou to mělo *barvu*?“ „Říkal jsem ti, že se na to nepamatuju!“ Takže se Hazel rozhodla použít kovové předměty, které se daly z domácnosti snadno odnést, aniž by si toho někdo všiml. Pohrabáč od krbu byl z pokoje jejího otce, ani služebnictvo se tam neobtěžovalo chodit poté, co byl její otec se svým plukem odvelený na ostrov Sváté Heleny.

Vzdálené bouření hromů se rozléhalo dole v údolí. Nastala ta správná chvíle. Prolomí hranici mezi životem a smrtí, využije elektřinu k oživení tkáně. Nejsou snad zázraky jen přírodní zákony, které lidé zatím nepochopili? A není to všechno ještě daleko záhadnější, když tajemství vesmíru jsou všude kolem? Jsou to kódy, které člověk může rozluštit, pokud je dostatečně chytrý a houževnatý.

Hazel opatrně položila pohrabáč z jedné strany vedle žáby, potom se zbožnou úctou umístila z druhé strany vidličku z kuchyně. Nestalo se nic.

Posunula vidličku i pohrabáč blíž k žábě, potom je netrpělivě přisunula tak, aby se žáby dotýkaly. Má to tak být? Ne, ne, Bernard by se určitě zmínil, kdyby hlava toho odsouzence byla nabodnutá na nějaký hrot. Když se vrátil ze své velké cesty, měla spoustu otázek k tomu představení, o němž se v dopise ze Švýcarska zmínil jen letmo, ten pokus předváděl syn významného vědce Galviniho. S použitím elektřiny přiměl mladý Galvini nohy žáby tančit a useknutá hlava odsouzence mrkala, jako by znovu ožila.

„Bylo to děsivé, opravdu,“ řekl Bernard, zvedl šálek čaje ke rtům a kývl na sluhu, aby přinesl ještě zázvorovou sušenku. „Přesto ale svým podivným způsobem nádherné, nemyslíš?“

Přesně to si Hazel myslela. Ačkoli o tom Bernard odmítal dál mluvit („Proč musíš být tak *morbidní*, sestřenko?!“), Hazel

zjistila, že si dokáže podrobnosti té scény vyčarovat ve své mysli tak snadno, jako by tam byla. Muž v saku francouzského střihu stojí na jevišti malého divadla, červená sametová opona za ním je ztěžklá prachem. Hazel přímo viděla, jak žabí nohy poskakují nahoru a dolů, ten pohyb připomíná dívky tančící kankán, než Galvini odhodil plátno zakrývající hlavní atrakci: hlavu muže, který byl oběšen.

V Hazeliných představách měl hlavu useknutou tak nízko, že na krku byly patrné fialové podlitiny v místech, kde se do něj zařízl provaz. *My lidé se bojíme smrti*, představovala si Hazel Galviniho, jak hovoří s italským přízvukem. *Smrti! Příšerné a děsivé. Neodvratné a nesmyslné! Blížíme se k ní ale, jako by to byla krásná žena* (Italové rádi hovoří o krásných ženách), *a smrt se blíží k nám, kyne nám, neustále na nás pokyvuje. Jakmile pronikneme závojem, už není cesty zpátky. Ale teď je nové století, přátelé.*

V té chvíli si ho Hazel představovala, jak drží kovový hrot zdvižený vysoko jako Hamlet lebku, potom zvedne ten druhý, blesky mezi nimi tančí a obecenstvo zůstává v údivu. *A lidstvo porazí přírodní zákony!*

Diváci zatají dech, když světla na jevišti začnou blikat a dramatický efekt je ještě podtržený šedým kouřem střelného prachu. V tu chvíli zločincova hlava obživne.

Bernard jí to popisoval v dopise, který Hazel četla tolikrát, že ho uměla celý nazpaměť. Způsob, jakým sebou hlava šklubla, když se kovové tyče přiblížily ke spánkům, jak se víčka zvedla. A na chvíli, jako by znovu nabyla vědomí, mrkala při pohledu na scénu před sebou – na dav mužů s manželkami ve svátečním oblečení – a doopravdy vše *viděla*. Bernard se nezmínil, že by ta hlava otevřela ústa, ale Hazel si představovala, jak jí z nich visí

černý jazyk, jako by tu hlavu už nudilo předvádět se při dalším představení pro další publikum.

Když představení skončilo, Galvini se ukláněl při neutuchajícím potlesku, potom se všichni ti lidé vrátili na své zámky a do svých vil, aby bavili hosty popisem toho večera nad sklenkou portského.

Bylo to jako čarodějnictví, napsal Bernard. *Ačkoli jsem si nikdy nepředstavoval, že by čaroděj měl na sobě špatně padnoucí kalhoty.* Bernard se v tom dopise také zmínil, že si za čtyři sta franků koupil loveckou čepici a tu samou viděl na princí Friedrichu von Hohenzollernovi.

Ale teď stojí tady na balkoně, obloha je nabitá elektrinou, po obou stranách žáby leží kovové předměty, ale na rozdíl od Galviniho subjektů zůstává Hazelina žába k zbláznění nehybná. Hazel se ohlédla za sebe. Její pokoj byl prázdný, služebná Iona vždycky dokončila úklid, ještě než ona dosnídala. Hazel slyšela zvuky piana, které se nesly z otevřeného okna hudebního salonu, kde měl Percy hodinu. Paní Herbertsová připravovala oběd, aby ho jako obvykle odnesla nahoru do pokoje matce. Ta jedla u svého psacího stolu naproti zrcadlu zakrytému černým tylem.

Hazel zadržela dech a znovu zvedla pohrabáč. Jednu věc ještě nevyzkoušela, ale najednou pocítila závrať. Mysl jako by se jí vznášela, jako by byla zavěšená na provázku a kdosi ji vytahoval vzhůru. Prsty se jí trásly. Než se stihla ovládnout, zabodla pohrabáč žábě do zad, břichem se poté dostal ven. Bylo znepokojivě jednoduché proniknout těmi svaly, pohrabáč probodl hnědou kůži velice snadno, pak se objevily vlhké lesklé neurčité vnitřnosti.

„Promiň,“ pronesla Hazel nahlas a vzápětí se cítila bláhově. Vždyť je to jen žába. Jen *mrtvá* žába. Pokud se chce stát

chirurgem, měla by si na podobné věci dřív nebo později zvyknout. Jako by si chtěla potvrdit vlastní statečnost, zabodla pohrabáč do žáby ještě jednou. „Tak,“ zamumlala, „dobře ti tak.“

„S kým to mluvíš?“ Najednou za ní stál Percy, oči ospalé, vlasy rozčuchané, měl jenom jednu punčochu. Byla tak rozrušená, že si nevšimla, že drnkání skončilo.

Percymu bylo sice už sedm, ale jejich matka ho stále oblékala jako tříleté děcko. Měl na sobě bavlněnou košilku s rozepnutým límečkem lemovanou modrou paspulí. Lady Sinnettová ho neustále opečovávala, jako by byl křehký kus křišťálu nevidané hodnoty. Byl rozmazlený a sobecký, ale Hazel se na něho nedokázala zlobit, popravdě jí ho bylo líto. Užívala si nezvyklé chvíle svobody, protože matka věnovala veškerou pozornost jemu, téměř nesměl opustit dům, natož aby si na zahradní pěšině odřel koleno.

„S nikým,“ odpověděla, otočila se a schovala žábu za zády. „Koukej mazat. Nemáš být na hodině?“

„Mistr Pogleia mě pustil dřív, protože jsem byl moc hodný,“ řekl s úsměvem a odhalil řadu drobných ostrých zoubků. Hazel si všimla, že nahoře jeden chybí. Percy se pohupoval dopředu a dozadu. „Pojď si se mnou hrát. Maminka říká, že musíš dělat, co řeknu.“

„Opravdu?“ Obloha se začínala vyjasňovat, v dálce na obzoru se objevil modrý pruh. Pokud to má vyjít, musí to zvládnout co nejrychleji. Potřebuje pokus udělat, dokud je elektrina ve vzduchu. „Tak proč neřekneš mamince, aby si s tebou hrála?“

„S maminkou je *nuda*,“ odpověděl Percy a poskakoval nejdřív na jedné noze, potom na druhé. Setřásl si světlé kadeře z očí. „Když půjdu do mamincina pokoje, bude mě štípat do tváří a nutit odříkávat latinské věty.“

Hazel napadlo, jestli byl takový i jejich bratr George, když byl malý. Jestli byl také tak ukňouraný, vyžadoval neustálou pozornost a chtěl, aby mu všichni tleskali a líbali ho na tvář, kdykoli zvládl jet na koni nebo dokončil hodinu. Připadalo jí to nemožné. Kromě toho jejich matka tehdy nebyla tak úzkostlivá a nedusila je.

George býval tichý a pohroužený do sebe. Když se usmál, vypadalo to, jako by sdílel nějaké tajemství. Když mu bylo jako teď Percymu sedm, dokázal využívat úsměv jako zbraň. Pamatuje si Percy na George alespoň trochu? Když bratr zemřel, byl Percy ještě maličký.

Percy si povzdychl. „Dobře, můžeme si hrát na piráty,“ oznámil, jako kdyby jí dělal ústupek, jako kdyby po něm Hazel chtěla, aby se přesunuli do jeho pokoje, a prosila ho, aby si hráli na piráty, a on teď velkoryse souhlasil.

Zvedla oči v sloup.

Bratr vysunul spodní ret a přehnaně se zamračil. „Když nebudeš chtít, začnu křičet a přivedu maminku a ona se na tebe bude zlobit.“

Další mrak zmizel. Na okraj její sukně zasvítilo slunce, i skrz všechny vrstvy cítila teplo slunečních paprsků. „Co kdybys zaběhl do kuchyně a zeptal se kuchařky, co připravuje za svačinu? Vsadím se, že kdyby ses jí zeptal teď, upekla by ti tvé oblíbené citronové koláčky.“

Percy se zamyslel. Upřel zamračený pohled na Hazel i na to, co skrývala za zády, ať už to bylo cokoli, ale po chvíli se otočil a odhopkal pryč. Nepochybně seběhne po úzkém schodišti, aby chvíli mučil kuchařku a paní Herbertsovou. Hazel usuzovala správně, že pokud existuje možnost získat citronové koláčky, hraní s ní nepředstavuje konkurenci.

Moc času už nezbyvalo, ale než pokračovala, musela zamknout dveře. Žádné další nezvané návštěvníky nepotřebovala. Vešla dovnitř a otočila těžkým klíčem, až se v zámku ozvalo uspokojivé cvaknutí. Pak se vrátila na balkon, kde mezitím spadlo pár kapek vody, na mechem porostlém kameni vytvářely téměř černé tečky. Pokud se to má povést, musí to zvládnout hned teď.

Znovu zvedla vidličku a zamávala s ní nad končetinami žáby jako nějaký šaman. Nic. Možná to, co viděl Bernard, byl jen trik. Možná žádné mrtvé tělo neexistovalo, pod stolem se skrýval muž a hlava mu vykukovala z otvoru ve dřevě. Byl nalíčený tak, aby vypadal jako mrtvola. Herec, ten *lhář*, a mladý Galvini se možná po představení dobře bavili, počítali peníze, které vybrali, a potom se společně opili.

Vtom se žába pohnula.

Pohnula se? Nebo se jí to v tom světle jenom zdálo? Nebo to způsobil vítr proudící údolím? Hazel ale žádný necítila. Sukně jí ani nezašustila. Mávala vidličkou nad mrtvým tělem nabodnuté žáby čím dál rychleji a rychleji, ale už se nic nepříhodilo. Pak jí to došlo.

Vytáhla z kapsy obrovský klíč a opatrně ho přiblížila k žábě. Žába začala v tu chvíli tančit. Ta žába, která byla pár chvil předtím zcela nehybná, teď překypovala energií. Stále jako by měla vůli žít, jako by se snažila utéct. Hazel napadlo, že je to jako z nějaké pohádky. *Pust' mě z toho pohrabáče*, jako by žába říkala, *a já ti splním tři přání!* Nebo to možná připomínalo zlý sen, jako ty příběhy v laciných knížkách, které jí občas podstrčil s mrknutím Percyho učitel. Mrtví ožívají a touží se pomstít živým.

Funguje to! Co to je? Magnetismus? Ten klíč byl zřejmě vodičem pro elektřinu, to bylo jasné, ale z jakého kovu je ten klíč

vyrobený? Bude to muset zjistit, provést pokusy a vyzkoušet kombinaci všech kovů, které dokáže rozpoznat. Hazel dál radostně mávala klíčem podél cukajících se končetin žáby. Během minuty se ale cukání zpomalilo a potom ustalo úplně. Ať bylo s počasím, s mrtvou žábou, s pohrabáčem nebo s klíčem od ložnice spojené jakékoli kouzlo, pominulo.

Žába byla zase mrtvá, teď slyšela Hazel z vedlejší místnosti matčin pláč. Od té doby, co George zemřel na horečku, plakávala matka téměř denně.

*Z POJEDNÁNÍ O ANATOMII ANEB
PREVENCE A LÉČENÍ SOUČASNÝCH NEMOCÍ*

(24. VYDÁNÍ, 1846)

OD DOKTORA WILLIAMA R. BEECHAMA,
DOPLNĚNO DOKTOREM WILLIAMEM BEECHAMEM III.:

Římská horečka (*Plaga Romanus*) se zpočátku projevuje vředy na pacientových zádech. Během dvou dnů ty vředy začnou prskat a pacientova košile je na zádech potřísněna krví. (Odtud název římská horečka – kvůli podobnosti s několika bodnými ranami do zad, které utřil Julius Caesar.) Mezi další příznaky patří zčernání dásní, netečnost, pokles tvorby moči a bolesti. Hovorové názvy pro tuto nemoc jsou: římská nemoc, vředy, horečka zedníků nebo rudá smrt. Je téměř vždy fatální. V Edinburghu propukla v létě 1815 a vyžádala si přes pět tisíc duší.

Poměr přeživších vůči zemřelým je žalostný, ale ti, kdo nepodlehnu, získají imunitu. Zatím není známý žádný lék.

V KOČÁŘE CESTOU DO SÍDLA ALMONTOVÝCH se Hazel marně snažila odřít z kloubů prstů skvrny od černého inkoustu a dostat je zpod nehtů. Předešlou noc byla vzhůru, přepisovala si poznámky z otcova starého vydání učebnice anatomie od doktora Beechama. Po celou dobu leželo na stole vedle ní oznámení, které z okna kočáru zahlédla přitlučené na dveřích jednoho hostince.

„Zastav, zastav!“ křikla a drala se ze dveří. Vyskočila, odtrhla ten plakát a bez dechu naskočila zpátky do kočáru. Byla příliš nadšená, aby ji trápilo, jestli ji někdo neviděl.

Plakát měla teď složený v kapse sukně. Hazel ho inkoustem potřísněnými prsty nahmatala a sevřela ho, jako by z něj čerpala klid a štěstí.

Bernardovi bude ten inkoust na prstech úplně jedno. Hazel pochybovala, že si ho vůbec všimne, ale lordu Almontovi s jeho zálibou ve slušnosti a korektnosti to určitě neunikne, potom si ta informace jistě najde cestu k její matce. *Přála bych si, abys mě před strýcem neztrapňovala, Hazel*, řekne jí matka, zvedne ke světlým rtům šálek čaje a protáhne přízi výšivkou. Někdo ze služebnictva mezitím přiloží v salonu do krbu. *Nejde o to, že by mě trápilo, že*

při návštěvě města vypadáš jako žebračka, ale vím, že se to negativně odrazí na pozvánkách pro nastávající společenskou sezónu.

Hazel si vůbec nedokázala představit, co by lord Almont nebo její matka podnikli, kdyby věděli o tom plakátu, který má složený v kapse. Týkal se praktické ukázky anatomie, provádět ji bude slavný doktor Beecham III., vnuk lékařské legendy a bezesporu nejslavnější chirurg v Edinburghu, pokud ne v celém království.

Hazel se téměř chvěla vzrušením, když na to pomyslela.

ŽIVÁ UKÁZKA ANATOMIE ZDARMA!

**SLEDUJTE DOKTORA BEECHAMA, VEDOUcíHO CHIRURGIE NA
UNIVERZITĚ V EDINBURGHU, JAK PROVEDE PITVU A AMPUTACI
ZA POUŽITÍ SVÉ NOVÉ TECHNIKY. ZÁJEMCI SE MOHOU
INFORMOVAT O DOKTOROVĚ ANATOMICKÉM SEMINÁŘI.
OD OSMI HODIN RÁNO V SÍDLE KRÁLOVSKÉ ANATOMICKÉ
SPOLEČNOSTI V EDINBURGHU.**

Tuhle událost Hazel toužila navštívit! Ne pochmurné formální obědy se staromódními vdovci a nesnesitelnými debutantkami nebo nudné nekonečné plesy. Jakmile Hazel dosáhla patnácti let, její matka ji začala nutit jezdit na společenskou sezónu do Londýna, kde Hazel nasoukali do krinolíny velikosti malé pohovky, aby mohla prosvištět vybranými plesovými sály v náručí mladíků, kterým nepříjemně páchlo z úst.

Teoreticky cesta na společenskou sezónu do Londýna znamenala, že se jeden z těch chlapců do ní bláznivě zamiluje (nebo do jejího slušného věna) a ožení se s ní, ačkoli to celé nedávalo smysl, protože už bylo dávno rozhodnuto, že se provdá za Bernarda, aby rodinný titul i peníze zůstaly v rodině.

Hazel si stále opakovala, že na Bernardovi není nic špatného. Je příjemný, má relativně čistou pleť. Je, no, trochu pomalý, ale to jsou i všichni ostatní. Je poněkud marnivý a víc než cokoli jiného ho zajímá oblečení. Ale umí naslouchat. S Hazel si hráli už jako batolata v blátě, takže neočekával, že z ní bude křehká porcelánová panenka jako ostatní dívky v jejich společenských kruzích.

Znal Hazel už tak dlouho, že její touhu stát se lékařkou a věnovat se chirurgii vnímal jako rozmar, ne jako skandál. Aby mohla navštěvovat výuku a absolvovat zkoušku pro královské lékaře, bude po svém boku potřebovat muže. Je lepší, pokud to bude vlivný muž s titulem. Hazel přešla s nadějí prsty po složeném plakátu.

Byl svěží podzimní den, zářijový vzduch byl tak čistý, jak bylo pro starou část Edinburghu typické. Dřevěné budovy na vrcholku kopce se tísnily jedna na druhé jako křivé zuby v ústech, která vypouštěla černé saze každodenního života. Lord a lady Almontovi bydleli naproti parku Princes Street Gardens. Bylo to sice jen dole pod kopcem, ale zároveň celý vesmír vzdálené od Starého Města. Žili v Novém Městě na náměstí Charlotte, v elegantním bílém městském domě zdobeném sloupy a s dostatkem místa na dva kočáry.

Hazel se nepodařilo zbavit inkoustu z dlaní, takže když za ní sluha zavíral dveře kočáru, zasunula ruce do kapes, kde ukrývala i plakát.

Lokaj otevřel dveře dřív, než Hazel zazvonila, pot mu skrápěl límec a pleš se mu leskla.

V hale se něco dělo, slyšela odtamtud hovor. Pohlédla na kormorníka Samuela, který proběhl kolem ní s prázdným umyvadlem a ručníkem. Stačil se jen mírně uklonit.

Uvnitř na jednoduché dřevěné židli, kterou Hazel v domě nikdy předtím neviděla, seděl zvláštní člověk v zaprášených hadrech, asi nějaký žebrák. Tu židli zřejmě donesli z pokojů pro služebnictvo. Ústa mu prohlížel lékař v dlouhém kabátě.

Ten žebrák vypadal v honosném prostředí nejspíše a nepatřičně. Všechno na něm tlouklo do očí, v tom prostředí působil rozpačitě. Jako jediný měl nevyžehlenou košili, nebyla ani naškrobená, jako jediný byl neučesaný, jeho obličej vypadal špinavě, pod bradou se mu táhl pruh potu a zažrané špíny. Doktor se ušklíbl a poplácal toho muže po tváři, ten poslušně zavřel ústa.

Když lord Almont, který seděl na opačné straně místnosti ve velkém čalouněném křesle, které zřejmě přinesli z jídelny, uviděl vejít Hazel, vstal. „Ach, Hazel,“ prohodil místo pozdravu. „Omlouvám se za stav, v jakém se dnes dům nachází. Bernard určitě hned přijde. Samueli, řekni Bernardovi, že přijela slečna Sinnettová.“

Hazel reagovala nezbytným pukrletem a potom se znovu otočila k podivnému žebrákovi. Uvažovala, co se to tu děje. Je snad ten žebrák svěřený lordu Almontovi do péče? Stará se snad o něj jeho lordstvo v rámci dobročinnosti? Nebo se uchází o službu a za chvíli ho nemilosrdně vykážou? Nedokázala si ale představit, že by se přijímáním služebnictva zabýval lord Almont osobně. A proč její strýc vyžadoval lékařskou prohlídku?

„Můžeme se do toho pustit?“ zeptal se doktor tiše.

Teprve teď si Hazel důkladně prohlédla jeho tvář, byla silně podřobaná a samá jizva, měl řadu hlubokých zarudlých rýh a výstupků. Přes levé oko se mu táhla saténová páska, ale Hazel neunikla oteklá rudá místa po okrajích. Doktor měl dlouhé zplihlé vlasy, stažené vzadu černou stužkou. V ruce držel něco,